

særligt og endeligt er beregnet til fremstilling af en bestemt kategori sukkervarer.

Lecourt	Donner	Sørensen
Monaco	Mertens de Wilmars	Pescatore
		Ó Dálaigh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. november 1973.

Justitssekretæren
A. Van Houtte

Præsidenten
R. Lecourt

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI
FREMSAT DEN 24. OKTOBER 1973 ¹

Høje Ret,

Parterne i den sag, der verserer for den forelæggende ret, er uenige om, hvorvidt en bestemt vare skal tariferes under position 17.04 (»Sukkervarer uden indhold af kakao«) eller under position 21.07 (»beredte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet«) i den fælles toldtarif. Det er vor opgave at afklare betydningen af den fælles toldtarif således, at den nationale dommer kan anvende den korrekt på det konkrete tilfælde.

Som det ofte er tilfældet ved fortolkningen af den fælles toldtarif, er der — selv om den nationale dommer har været omhyggelig med at iklæde sine spørgsmål en abstrakt form — alligevel, når man søger efter et brugbart svar, en fare for, at man lader sig forlede til en undersøgelse af det konkrete tilfælde og specielt til at vurdere det bestemte produkt,

hvis tarifiering er omtvistet under den nationale sag. Jeg vil med al magt søge at undgå denne fare men samtidig tage hensyn til kravet om, at den nationale dommer skal have et svar, der kan vejlede ham i sagen.

I det foreliggende tilfælde drejer det sig om en vare, som i 1970 blev importeret fra Danmark, og som i sælgerens faktura blev betegnet som »karamelmasse«, i tolddeklarationen som »karamelmasse bestemt til fremstilling af bolsjer«; den havde et saccharoseindhold på mindre end 50 vægtprocent og et mælkefedtindhold på 46,4 vægtprocent.

Efter den undersøgelse af produktet, som førte til det nævnte resultat, besluttede vedkommende toldkontor at henføre varen under position 21.07 F VII b) 1. Den tyske importør protesterede mod denne beslutning og gjorde gældende, at

1 — Oversat fra italiensk.

varen faldt ind under position 17.04, for hvilken der er fastsat en lavere toldsats end for varer under position 21.07.

Under position 17.04 D I a) i den fælles toldtarif for 1970, der — som allerede nævnt — omfatter sukkervarer, falder produkter, som ikke indeholder mælkefedt, eller som har et mælkefedtindhold på mindre end 1,5 vægtprocent samt et saccharoseindhold på mindre end 5 vægtprocent.

Under litra D II i denne position falder andre tilfælde, hvor produktet har et saccharoseindhold (herunder invertsukker, beregnet som saccharose):

- a) på mindre end 50 vægtprocent,
- b) på 50 vægtprocent og derover, men under 70 vægtprocent,
- c) på 70 vægtprocent og derover.

Selv om der her ikke udtrykkeligt er sat en øvre grænse for fedtindholdet, bemærker Kommissionen, at det, da det drejer sig om en position, som ifølge sin overskrift særskilt omfatter sukkervarer, er logisk at drage den slutning, at der findes en øvre grænse for fedtindholdet. Denne konklusion bekræftes tilsyneladende af de forklarende bemærkninger til Bruxelles-nomenklaturen, for så vidt angår denne position. Ifølge disse omfatter positionen »de fleste af de sukkertilberedninger, der kollektivt betegnes »sukkervarer« De foreligger i handelen i fast eller delvis fast form og er sædvanligvis færdige til fortæring«. Som eksempel nævnes karameller, nougat, marzipan og andre produkter. Heraf følger efter Kommissionens mening, at denne position ikke omfatter sådanne varer, som indeholder så store mængder af andre bestanddele end sukker, at de fratager produktet dets karakter af »sukkervare«.

Jeg er enig i denne fortolkning, som også bekræftes af Rådets forordning (EØF) nr. 1060/69 af 28. maj 1969 om fastsættelse af mængderne af de basisprodukter, der anses som medgået til fremstilling af varer, der henhører under forordning (EØF) nr. 1059/69. Selv om denne forordning er vedtaget med henblik på be-

regningen af det variable element af importafgiften for varer fremstillet af landbrugsprodukter og således ikke har til formål at fastsætte sammensætningen af produkter med henblik på deres tarifering under den ene eller anden position, kan den dog være et indicium for, hvilken opfattelse forordningens udsteder har haft af de pågældende products normale sammensætning. I bilaget til denne forordning nævnes smør aldrig som basisprodukt for noget produkt under position 17.04 D (til forskel fra produkterne under position 21.07), mens der for 100 kg sukkervarer beregnes en andel mælkepulver på 20 kg, hvilket giver et mælkefedtindhold på 5,2 vægtprocent.

Tilsyneladende er fællesskabslovgiveren altså i virkeligheden gået ud fra den opfattelse, at mælkefedtindholdet for produkter under position 17.04 D normalt ikke er højere end angivet. I modsat fald måtte forordningen angive et højere fedtindhold for at kunne sikre en effektiv beskyttelse af de tilsvarende fællesskabsprodukter.

På det første spørgsmål, der går ud på, om der findes en grænse for mælkefedtindholdet for varer under underposition 17.04 D II og i givet fald hvilken, må man således svare, at der eksisterer en sådan grænse, som dog ikke kan bestemmes nøjagtigt i en almen og abstrakt form men kun for hvert enkelt produkt og på basis af det kriterium, at mælkefedtindholdet i intet tilfælde må være så højt, at det ændrer et produkts karakter af »sukkervare«.

Da den nærmere bestemmelse af dette almene kriterium må ske fra tilfælde til tilfælde under hensyntagen til hvert enkelt produkts objektive kendetegn, må den overlades til den nationale dommer; i modsat fald ville vi risikere at overskride de grænser, som er sat for Domstolens kompetence til at fortolke i præjudicielle sager, og anvende loven på det konkrete tilfælde, hvilket udelukkende tilkommer den nationale dommer.

I øvrigt må dette generelle kriterium også vurderes sammen med de øvrige

kriterier, som jeg skal behandle ved besvarelsen af de andre spørgsmål, som er stillet os; disse kriterier vil kunne give den nationale dommer et mere nøjagtigt og relevant grundlag for bedømmelsen.

Den tyske domstol forelægger os videre det spørgsmål, om sukkervarer under den nævnte position 17.04 D II også omfatter halvfabrikata, som ved forarbejdelsen til færdigvare kræver tilsætning af sukker; og — i bekræftende fald — om det afgørende kriterium for tarifieringen er den herskende handelsopfattelse inden for branchen for søde varer, eller om andre kriterier skal være afgørende.

For at kunne give en hensigtsmæssig besvarelse af dette spørgsmål må vi uundgåeligt se nærmere på position 21.07, selv om denne ikke er nævnt udtrykkeligt i det spørgsmål, som den nationale domstol har stillet. Denne position angår tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet. Under litra F VII b) er opført varer med indhold af mælkefedt på 45 vægtprocent og derover men under 65 vægtprocent og med et indhold af saccharose på 5 vægtprocent og derover.

Som Finanzgericht Hamburg bemærker i sin forelæggelseskendelse, kunne man, såfremt man kun gik ud fra varens indholdsmæssige sammensætning — uafhængigt af andre kvalitetskendtegn — tarifere den såvel under position 17.04 D II a) (da den har et saccharoseindhold under 50 % og et mælkefedtindhold over 1,5 %) som under position 21.07 F VII b) 1 (da den har et saccharoseindhold over 5 % og et mælkefedtindhold over 45 % og under 65 %).

En korrekt systematisk fortolkning af den fælles toldtarif må imidlertid undgå denne mulighed for forveksling. Dette bliver muligt, hvis man opstiller et yderligere kvalifikationskriterium, som gør det muligt at tarifere et bestemt produkt udelukkende under én af de nævnte positioner. Til dette formål kan man bruge det kriterium til den specifikke bestemmelse af basisprodukter, som Kommissionen henholder sig til: for at et produkt kan tariferes under position 17.04,

må det være sammensat af bestanddele, som efter deres natur og deres varemæssige egenskaber specielt er bestemt til fremstilling af sukkervarer.

Selv om det generelt ikke kan udelukkes, at produkterne under position 17.04 D også omfatter halvfabrikata, som kræver tilsætning af yderligere sukker for deres videre forarbejdning, må der alligevel sættes grænser for denne mulighed, idet den nævnte position ikke også kan omfatte de tilfælde, hvor der ved forarbejdningen af det pågældende produkt til færdigvare under kategorien sukkervarer kræves tilsætning af en sukkermængde, der udgør mange gange produktets egen mængde, hvilket synes at være tilfældet i den foreliggende sag. I en sådan situation kan man i almindelighed gå ud fra, at det drejer sig om et produkt, der ikke særskilt er bestemt for fremstilling af sukkervarer.

Udover den omstændighed, at position 17.04 har en særlig karakter, mens position 21.07 er subsidiær og hermed generel, taler også den omstændighed, at afgiftsbyrden ved import af basisprodukter til fremstilling af sukkervarer er lavere end ved import af tilberedte næringsmidler af denne art, for at man klart afgrænser position 17.04's anvendelsesområde.

I modsat fald vil der, også bortset fra det uheldige i en uklar afgrænsning mellem to forskellige positioner, være fare for, at fællesskabsordningen for landbrugsmarkederne ikke kan fungere korrekt af den grund, der er nævnt ovenfor i forbindelse med forordning nr. 1060/69/EØF.

Det synes faktisk ikke for dristigt at antage, at fællesskabslovgiveren for at sikre landbrugsmarkedernes funktion har regnet med den kraftigere virkning af den ydre told på næringsmidler under position 21.07, altså de varer, der ikke falder ind under særskilte positioner, og hvori smør indgår som en væsentlig bestanddel. Ville man tillade importørerne at unddrage varer med en høj smørandel den hertil beregnede tarif, kunne dette medføre en forstyrrelse af Fællesskabets ordning for landbrugsvarer, så meget

mere, som der er mulighed for, at det smør, som indgår i disse produkter, vil kunne udskilles og anvendes som sådant. Kommissionen gør rede for, at det pågældende produkt i det foreliggende tilfælde ikke blev videreforarbejdet til karameller, men at køberen tværtimod benyttede det til at udskille smørret, der har en højere værdi i handelen. Ville man tillade en tarifiering af et produkt af denne type under position 17.04, så ville man følgelig efter min mening risikere at lette omgåelsen af de regler, der er udstedt til beskyttelse af landbrugsproduktionen i Fællesskabet.

Domstolen har allerede statueret, at der ved fortolkning af en position i forhold til en anden i tvivlstilfælde må tages hensyn såvel til toldtariffens funktion med henblik på de krav, som markedsordningerne stiller, som til dens rent toldmæssige funktion (dom af 18. juni 1970 i sag

nr. 72/69 (Sammlung 1970, s. 434). På trods af den kritik, som er fremsat herimod fra forskellig side, er jeg af den mening, at det her drejer sig om et funktionelt fortolkningskriterium, som Domstolen også fortsat bør anvende ved tvivl om den nærmere betydning af positionerne i den fælles toldtarif. Af den grund mener jeg, at et produkt, der i relation til sine egenskaber ikke særskilt er bestemt til fremstilling af »sukkerverer«, bør være udelukket fra tarifiering under position 17.04. Når fremstillingen af et sådant produkt kræver tilsætning til basisproduktet af en suktermængde, der er flere gange så stor som den allerede eksisterende, så må denne omstændighed anses som et indicium for, at det nævnte krav om særskilt anvendelsesformål ikke er opfyldt, uafhængigt af handelsopfattelsen i den pågældende branche i de enkelte medlemsstater.

Jeg foreslår, at de spørgsmål, der er stillet af den nationale dommer, besvares i overensstemmelse med de ovenstående betragtninger.